

Mannen och lejonet

Det var en gång en man som hade en katt, som följde honom överallt.

En dag tog mannen sin yxa och begav sig ut i skogen för att hugga ved. Katten följde med honom som vanligt. Plötsligt dök ett lejon upp, det stannade framför katten och började ingående granska den. Lejonet undrade vad det här var för ett litet djur, som på något underligt sätt liknade honom själv med det runda huvudet, tassarna...! Men han var ju så liten!

När lejonet hämtat sig något från sin förvåning, sa han med len röst:

”Lilla djur, du är en avbild av mig, samma huvud, samma tassar, samma päls... Men varför är du så liten, mager och ynklig?”

”O”, sa katten, darrande av skräck, ”om du utstått de lidanden jag gjort, skulle du säkert ha varit lika liten som jag.”

”Hur då?”, röt lejonet arg. ”Visa mig den som orsakat din olycka, och jag ska slita honom i stycken.”

Katten pekade på mannen som gick ett stycke framför dem. Med ett språng hoppade lejonet fram mot honom.

”Du är en elak varelse! Det är din ondska, som har gjort så att det här stackars djuret blivit så litet och magert!

”Jag är människan, jag har makten”, svarade mannen.

”Det ska vi allt se. Gör dig beredd. Jag utmanar dig till kamp.”

”Gärna, men jag vet att dina klor är slipade och klara för strid. Du är det största och starkaste djuret av alla. Jag måste hem och hämta ett vapen.”

”Det går jag med på”, svarade lejonet. ”Jag väntar här tills du kommer tillbaka.”

”Nej! Då kan du ta till flykten, medan jag är borta. Kom närmare, så att jag kan binda fast dina tassar.”

”Bind fast mina tassar då, om du tror att jag annars skulle springa min väg.”

Med yxan högg mannen av en trädgren och klöv dem mitt itu på längden. Han klämde fast lejonets framtassar mellan de båda delarna, och med tunna videkvistar band han sedan om det hela. Sedan gjorde han likadant med lejonets baktassar.

Då han försäkrat sig om att lejonet var säkert fastbundet, tog han ett spö och började slå lejonet, allt vad han orkade. Lejonet röt av smärta och skrek på hjälp.

”Aj, aj”, jämrade sig lejonet. ”Hur länge ska han fortsätta att slå mig så här?”

”Jo”, svarade den lilla katten, ”han kommer att slå dig, tills du blir lika liten som jag.”

”Sluta”, bönföll lejonet, ”sluta! Aldrig kan jag bli så liten! O, vad jag beundrar dig, lilla katt, som så länge, länge stått ut med människans grymma påhitt.”

”Människa, jag ber dig att sluta! Skogen är full av djur av mitt slag. Om du återger mig friheten lovar jag att övertala dem alla att inte längre angripa dig. Låt oss bli vänner!”

Mannen slutade då att slå och befriade lejonet, som fortfarande skräckslagen skyndade in i skogen.

”Bror”, ropade katten efter lejonet, ”det är med sådan här listig grymhet, som människan har gjort djuren så små!”

Mannen vände hem mot byn, som alltid åtföljd av den lilla katten, medan lejonet försvann djupt in i skogen.